

prof. dr hab. Krzysztof Maćkowiak
Instytut Filologii Polskiej
Uniwersytet Zielonogórski

**Ocena dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr hab. Ireny Szczepankowskiej
w związku z postępowaniem o nadanie jej tytułu naukowego profesora**

1. Sylwetka Kandydatki

Dr hab. Irena Szczepankowska odbyła stacjonarne studia polonistyczne na Wydziale Humanistycznym Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku (1983-1988). Pracę zawodową rozpoczęła bezpośrednio po uzyskaniu magisterium. Związała się na stałe ze swą macierzystą uczelnią. O zainteresowaniach Badaczki we wczesnej fazie jej kariery naukowej zdecydowała głównie prof. Barbara Falińska. Później I. Szczepankowska nawiązała kontakty między innymi z prof. Barbarą Bartnicką, prof. Renatą Grzegorzycową i prof. Stanisławem Gajdą.

Kolejne szczeble w hierarchii akademickiej Kandydatka osiągała sprawnie i szybko. W latach 1988-1995 pełniła obowiązki asystenta. W latach 1995-2006 była adiunktem. Od 2006 roku – po uzyskaniu w 2005 roku habilitacji – pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Tak harmonijny rozwój świadczy, że do swoich powinności zawodowych podchodzi w sposób systematyczny i odpowiedzialny.

I. Szczepankowska jest osobą powszechnie znaną w środowisku językoznawczym. Stosunkowo dużo publikuje oraz regularnie uczestniczy w konferencjach naukowych. Bierze również udział w innych formach życia akademickiego. Jest członkiem Rady Naukowej „Białostockiej Kolekcji Filologicznej”, Komitetu Redakcyjnego „Białostockiego Archiwum Językowego” oraz Zespołu Języka Prawnego Rady Języka Polskiego. Ponadto redakcje kilku czasopism powierzały jej funkcję recenzenta. Wymienić wśród nich trzeba przede wszystkim dwa zasłużone dla polskiego językoznawstwa periodyki – krakowski miesięcznik „Język Polski” oraz opolski rocznik „Stylistyka”.

Uwzględniając powyższe informacje, nie powinny dziwić systematycznie okazywane dr hab. I. Szczepankowskiej wyrazy uznania. W 1999 roku Badaczka otrzymała stypendium Towarzystwa Historyczno-Literackiego im. Stanisława Lema. Wykorzystała jej na przestudiowanie zgromadzonych w Bibliotece Polskiej w Paryżu źródeł dokumentujących polszczyznę XVIII wieku. W latach 2006, 2009, 2011 i 2016 rektor Uniwersytetu w Białymstoku przyznał Szczepankowskiej nagrody za wyniki w pracy naukowej. Wreszcie

w 2017 roku Kandydatka uzyskała specjalne stypendium Santander Universidades ze środków Fundacji Banku Zachodniego WBK SA.

2. Osiągnięcia naukowe Kandydatki

W biografii zawodowej dr hab. I. Szczepankowskiej można wyróżnić dwa etapy. Podział ten jest zdeterminowany głównie uzyskaniem przez Badaczkę w 2005 roku statusu samodzielnego pracownika naukowego. Choć zaproponowana tu periodyzacja uwzględnia także ewolucję i rozwój zainteresowań Kandydatki.

2.1. Osiągnięcia w latach 1988-2005

(tj. do chwili uzyskania stopnia doktora habilitowanego)

I. Szczepankowska zadebiutowała w 1992 roku. W kolejnych latach stale powiększała liczbę swoich publikacji. W chwili uzyskania stopnia doktora habilitowanego była już autorką trzech monografii, dwudziestu siedmiu artykułów i pięciu recenzji. Ponadto w rozpatrywanym okresie wygłosiła referaty na dziesięciu konferencjach naukowych.

Pierwszym wyraźnym obszarem badawczym, którym zajęła się I. Szczepankowska, była dialektologia. Świadczy to dobrze o Autorce, ponieważ sprawy polszczyzny ludowej nie wzbudzają obecnie wśród młodszych badaczy specjalnego zainteresowania. Szczepankowska analizowała rozmaite aspekty gwar na pograniczu mazowiecko-podlaskim. Kwestiom tym poświęciła pracę magisterską *Gwara mieszkańców wsi Kołomyjka w Łomżyńskim* (1988) oraz cykl artykułów. Drukowane były one w wydawnictwach zbiorowych i czasopismach. Wśród tych ostatnich wymienić trzeba „Poradnik Językowy” i „Prace Filologiczne”, oba tytuły należą bowiem do periodyków cieszących się szczególnie dużym prestiżem.

W 1995 roku I. Szczepankowska obroniła pracę doktorską. W 1998 roku wydała zaś monografię pt. *Nomina attributiva w gwarze łomżyńskiej. Studium leksykalno-słowotwórcze*. Zawiera ona interesujący materiał językowy, który obejmuje nazwy nosicieli cech. Notuje ponad 1300 nazw jednowyrazowych oraz ponad 320 frazeologizmów. Doczekały się one wielostronnej analizy słowotwórczej i leksykalnej. Jej wyniki przedstawione zostały w sposób przejrzysty. Autorka omówiła słowotwórczą kreatywność nosicieli gwar oraz sposoby wzbogacania przez nich środków językowej ekspresji. Reasumując, książkę należy uznać za pracę wartościową i potrzebną.

Po uzyskaniu doktoratu I. Szczepankowska wyraźnie poszerzyła pole zainteresowań. Przede wszystkim zwróciła uwagę na przeszłość językową, a konkretnie na polszczyznę w XVIII wieku. Jak pisze w autoreferacie, coraz więcej czasu poświęcała także polskiemu językowi prawnemu oraz urzędowemu. Ów zwrot w biografii zawodowej Kandydatki

znamionowały dwa teksty. W 1997 roku Szczepankowska ogłosiła artykuł *Z różnic między językiem potocznym a literackim XVIII wieku: składniowo-frazeologiczne wskaźniki tematu wypowiedzi* – była to pierwsza praca historyczna. W 1999 roku opublikowała zaś artykuł *Perspektywy badań lingwistycznych nad językiem prawnym* – ważną deklarację teoretyczną.

W kolejnych latach ukazało się wiele prac I. Szczepankowskiej poświęconych wspomnianym wcześniej zagadnieniom, czyli dialektologii, historii języka oraz językowi prawnemu. Autorka dowartościowywała przy tym różne formy piśmiennictwa użytkowego. Badała dzienniki, listy, teksty prawne i okołoprawne. Ich analizy są wielostronne. Dotyczą ortografii, gramatyki, leksyki, składni i stylu. Najpełniejszym świadectwem dokonań Kandydatki w tym okresie jest książka *Studia nad polszczyzną epoki stanisławowskiej* (2004). Zawiera ona (poza jednym przypadkiem) prace wcześniej niepublikowane.

W listopadzie 2005 roku I. Szczepankowska uzyskała habilitację. Podstawą awansu była obszerna, dwuczęściowa monografia *Język prawny I Rzeczypospolitej w „Zbiorze praw sądowych” Andrzeja Zamoyskiego* (2004). O wartości książki zdecydowało kilka czynników – ranga rozpoznawanego dokumentu, rozległość poruszanych kwestii, zakres przebadanego tworzywa językowego, swoboda w dobieraniu metod analizy (znalazły się wśród nich propozycje właściwe dla strukturalizmu, generatywizmu i teorii kognitywnej). Prof. Ewa Malinowska, niekwestionowana znawczyni polskiego stylu urzędowego, słusznie stwierdziła, że monografia Szczepankowskiej „jest wzorem niezwykle rzetelnego opracowania naukowego i może stać się kluczem do dalszych badań zabytków języka prawnego” („Stylistyka” XIV: 2005, s. 691).

Aby w pełni ocenić pierwszy etap działalności I. Szczepankowskiej, trzeba zwrócić uwagę na jeszcze jedną sprawę. Badaczka niejako na marginesie swoich głównych zainteresowań publikuje na początku nowego stulecia kilka prac o ambicjach teoretycznych (zob. np. *Polshczyzna w świecie wielu kodów*, 2001; *Interdyscyplinarność językoznawstwa a problem kompetencji badawczej*, 2003). Dokumentują one wzrastającą u Autorki potrzebę systematyzacji współczesnej myśli lingwistycznej i dowodzą umiejętności formułowania przez nią sądów generalizujących. Podobne deklaracje najlepiej świadczą o emancypacji naukowej I. Szczepankowskiej.

2.2. Osiągnięcia w latach 2006-2017 (tj. po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego)

Najnowsze badania I. Szczepankowskiej rozwijają się w kilku kierunkach. Autorka poświęca wiele uwagi dawnym tematom, ale – i należy to szczególnie podkreślić – zajmuje się również problemami, które wcześniej były nieobecne w polu jej zainteresowań. Wyniki

swoich dociekań przedstawiła w różnych formach. W latach 2006-2017 ogłosiła zatem trzy monografie, trzydzieści sześć artykułów i sześć recenzji. Często publikowała w periodykach ogólnopolskich (np. w „Stylistyce”, „Poradniku Językowym”, „Pracach Filologicznych”). Innym przejawem aktywności Badaczki w omawianych latach był udział w konferencjach. Wygłosiła na takich spotkaniach dziewiętnaście referatów.

Po uzyskaniu samodzielności naukowej I. Szczepankowska wyraźnie odeszła od studiów dialektologicznych. Napisała tylko jeden artykuł dotyczący kwestii gwarowych oraz dwa artykuły o polszczyźnie regionalnej. Z drugiej strony wypowiedzi te mają ambicje syntezujące. Autorka wykorzystała w nich wcześniejsze doświadczenia. Znamienny pod tym względem jest choćby tekst *Materiały dialektologiczne jako źródło do badań dziejów świadomości mieszkańców wsi (na przykładzie „Łomżyńskich tekstów gwarowych”)*, 2010.

Z powodzeniem kontynuowała natomiast I. Szczepankowska refleksję nad językiem prawnym i urzędowym. Prace na ten temat dominują na liście tekstów ogłoszonych przez Autorkę w latach 2006-2017. Dotyczą one kilku spraw: dziejów polszczyzny prawnej, analizy semantyczno-pragmatycznej wypowiedzi należących do tej odmiany mowy, porównania tekstów prawnych zredagowanych w różnych językach. Piśmiennictwo urzędowe i prawne rozpatruje Autorka w rozmaity sposób. Analizuje jego strukturę gatunkową, ale traktuje je też jako źródłowy kontekst językowy, w którym uobecniają się reprezentatywne dla dyskursów prawnych pojęcia.

Dr hab. I. Szczepankowska przy realizacji wspomnianych tematów sięga po własne propozycje teoretyczne (wyłożyła je w kilku artykułach, np. *Komunikacja prawno-sądowa z perspektywy retoryki, stylistyki i tekstologii*, 2011; *Konstelacje dyskursów związanych tematycznie i funkcjonalnie ze sferą prawną*, 2016). O rozległości studiów Autorki w okresie pohabilitacyjnym nad odmianą prawną języka polskiego świadczy jej monografia *Dyskurs prawny. Języki, teksty i konteksty*, 2016. Składają się na nią artykuły, które Badaczka ogłosiła wcześniej (i w czasopiśmie, i w pracach zbiorowych). Wiele z nich poddała jednak modyfikacji. W rezultacie powstało dzieło zupełnie oryginalne. Pozwala ono zorientować się w istotnych problemach jednej z najważniejszych odmian każdego języka etnicznego.

W ostatnich latach dr hab. I. Szczepankowska rozwija studia teoretyczno-metodologiczne. Analizuje między innymi tak fundamentalne dla współczesnej lingwistyki terminy, jak *pojęcie, dyskurs, komunikacja, polityka językowa, świadomość językowa*. W artykułach, które współtworzą ten krąg tematyczny, wykazuje się gruntowną znajomością literatury przedmiotu (obcej i rodzimej), umiejętnością stawiania ważkich problemów oraz indywidualnym podejściem do ich rozwiązywania. Część tych tekstów – na przykład artykuły

Integracyjny wymiar współczesnej analizy dyskursu w świetle prac językoznawczej szkoły francuskiej, 2014 czy *Między scjentyzmem a kognitywizmem: lingwistyka na rozdrożu paradygmatów metodologicznych*, 2016 – ma szansę znaleźć się w kanonie literatury językoznawczej. Dowodzą one zaawansowanej świadomości metodologicznej Autorki.

Zarysowanie w miarę pełnego obrazu najnowszych zainteresowań Szczepankowskiej wymaga, aby wspomnieć o jeszcze jednej kwestii. Po 2006 roku Badaczka zwróciła uwagę na język artystyczny i język pisarzy. Efektem tych studiów są artykuły (o Miłoszu, Słowackim, Mickiewiczu) oraz monografia poświęcona twórczości Wisławy Szymborskiej.

2.3. Monografia *Człowiek – język – wizja świata w poezji Wisławy Szymborskiej. Studia semantyczne*

Książkę o poezji krakowskiej noblistki I. Szczepankowska opublikowała w 2013 roku. Nie jest to oczywiście pierwsza próba lingwistycznego spojrzenia na twórczość Szymborskiej. Na temat jej literackich dokonań pisały już tak znakomite badaczki, jak Teresa Skubalanka, Anna Pajdzińska, Ewa Sławkowa czy Maria Zarębina. I. Szczepankowska potrafiła jednak wyjść poza dotychczasowe schematy interpretacyjne. Na monografię składają się zasadniczo teksty wcześniej niedrukowane. Zarazem Autorka sama przyznała, że jest to jej „najważniejsze osiągnięcie naukowe w okresie pobabilitacyjnym” (autoreferat, s. 9). Istotnie, dysertację należy ocenić bardzo pozytywnie. Napisana została z pasją, a postawione w niej tezy są solidnie udokumentowane.

I. Szczepankowska precyzyjnie sformułowała cele rozprawy. Zainteresowały ją relacje między językiem literackim i polszczyzną potoczną. Autorka wyszła od dobrze osadzonej we współczesnej lingwistyce myśli, że mowa ludzka to szczególne narzędzie interpretacji świata i kodowania tych doświadczeń. Postanowiła w związku z tym w kolejnych rozdziałach monografii przestudiować, jak poetka wykorzystuje ten instrumentu. I. Szczepankowska reprezentuje przy tym różne punkty widzenia. Trzy pierwsze części książki „koncentrują się na doświadczeniu poznawczym indywidualnego podmiotu”, a konkretnie na poszukiwaniu odpowiedzi na pytanie, jak „korzysta on z dostępnego mu społecznie kodu symboli w celu przekazania czytelnikowi własnej wizji świata” (s. 307). W części czwartej Szczepankowska zmieniła strategię. Przedmiotem oglądu stał się tym razem człowiek i zbiorowość. Okazało się, że kreowany w poezji Szymborskiej „obraz osoby jako bytu cielesnego i duchowego dowodzi mocnego związku autorskiej wizji z potocznymi konceptualizacjami” (s. 309).

O sukcesie omawianej monografii przesądziły zastosowane przez Autorkę rozwiązania metodologiczne. Szczepankowska trafnie określiła podstawową wiązkę założeń teoretycznych oraz precyzyjnie je wyartykułowała. W kolejnych fragmentach dysertacji zachowała wierność

określonymu na wstępie programowi badań. Jest pod tym względem bardzo konsekwentna. Zasadniczo reprezentuje stanowisko antystrukturalistyczne. Akceptuje teorie rozwijane na gruncie kognitywizmu oraz koncepcje stawiające w centrum kategorię językowego obrazu świata. Wspomniane cele książki w pełni to uzasadniają. Szczepankowska wykazuje jednak konieczną elastyczność. Tam, gdzie okazuje się to niezbędne, potrafi twórczo wyzyskać również metody wypracowane przez lingwistykę strukturalną.

Autorka jest bardzo wrażliwa na słowo poetyckie, a jej subtelne egzegezy kolejnych wierszy Szymborskiej budzą uznanie. Z dużym zapałem wnika w najgłębsze struktury znaczeniowe odczytywanych utworów. Szuka też właściwych dla nich kontekstów literackich i kulturowych. Jej książka przynosi nową wiedzę, którą można było zebrać dzięki osadzeniu wywodu na twardym fundamencie empirii. Efekty tak prowadzonych dociekań są wielorakie. Drobiazgowa analiza wierszy poetki doprowadza do rekonstrukcji tkwiącej w jej idiolektie wizji świata. Ponadto Badaczce udaje się odtworzyć podstawowe mechanizmy twórcze Szymborskiej – głównie reguły kodowania w wypowiedzi artystycznej potocznych konwencji komunikacyjnych. Zwraca jednocześnie uwagę dostrzeżoną koincydencją języka poetyckiego Szymborskiej „i lingwistycznej koncepcji tzw. naturalnego metajęzyka semantycznego” Anny Wierzbickiej” (autoreferat, s. 11). Ważny jest też opis obecnych w analizowanej twórczości językowych sygnałów dystansu do akceptowanych ogólnie twierdzeń, prawd i stereotypów.

3. Dorobek dydaktyczno-organizacyjny Kandydatki

Od kandydata do tytułu profesora wymaga się przede wszystkim istotnych wyników w pracy naukowej. Powinien on jednak legitymować się również odpowiednią sprawnością dydaktyczną oraz dużymi kompetencjami organizacyjnymi. Dr hab. I. Szczepankowska ma wystarczające osiągnięcia na obu wspomnianych polach. Jest doświadczonym nauczycielem akademickim, organizatorem lub współorganizatorem różnych przedsięwzięć naukowe, wiele wreszcie dokonała jako popularyzator wiedzy.

Kandydatka prowadziła rozmaite przedmioty językoznawcze (wykłady, ćwiczenia, seminaria) na polonistyce, pedagogice, kulturoznawstwie oraz kognitywistyce i komunikacji. Wykładała również w kolegium języka francuskiego. Opracowała ponadto kilka programów zajęć (m.in. „wartości i stereotypy w dyskursie publicznym”, „językoznawstwo kognitywne”, „semantyka i pragmatyka językoznawcza”). Na potrzeby dydaktyki wydała książkę pt. *Semantyka i pragmatyka językowa. Słownik podstawowych pojęć z zadaniami i literaturą przedmiotu*, 2011. Choć ma ona charakter wydawnictwa popularnego, to niektóre hasła nie ograniczają się do lakonicznych formuł definicyjnych, ale są w zasadzie małymi artykułami

problemowymi (np. *akt mowy, pojęcie, styl, znaczenie*). Praca ujawnia wszelkie mocne strony warsztatu Autorki: erudycję, precyzję w wysławianiu, umiejętność budowania syntezy.

I. Szczepankowska wypromowała czterdziestu pięciu magistrów. Stosowna komisja Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu w Białymstoku wyróżniła dwie napisane pod jej kierunkiem prace dyplomowe i wytypowała je do ogólnopolskiego konkursu o Nagrodę im. Czesława Zgorzelskiego. Po uzyskaniu habilitacji Kandydatka regularnie prowadzi zajęcia na studiach trzeciego stopnia. W 2015 roku jej wychowanka, mgr Justyna Samsel-Niziołek, uzyskała pierwszy stopień naukowy. Niedawno zaś I. Szczepankowska została powołana na promotora w kolejnym przewodzie doktorskim. Trzykrotnie opiniowała także dysertacje doktorskie w innych przewodach (w tym pracę Dominiki Jagielskiej-Weiss pt. *Structuration sémantique du lexique des verbes en polonais et français langue étrangère* obronioną w 2011 roku na Uniwersytecie w Tuluzie). Ponadto Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułu powołała I. Szczepankowską na recenzenta w trzech postępowaniach habilitacyjnych.

I. Szczepankowska potrafi pracować w różnych zespołach dydaktyczno-naukowych. Jest członkiem – o czym była już mowa w punkcie pierwszym – rad naukowych dwóch wydawnictw. W latach 2008-2012 kierowała Zakładem Współczesnego Języka Polskiego Uniwersytetu w Białymstoku. Obecnie natomiast zasiada w Radzie Naukowej Instytutu Filologii Polskiej UwB oraz w Radzie Wydziału Filologicznego UwB. Od 2006 roku wchodzi w skład wydziałowej komisji językoznawczej ds. przewodów doktorskich. W ostatnich latach dużo czasu poświęciła wdrożeniu reformy studiów (była członkiem komisji instytutowej ds. reformy nauczania w związku z wprowadzaniem tzw. systemu bolońskiego i komisji ds. opracowania efektów kształcenia w związku z wymogami Krajowych Ram Kwalifikacji).

Na koniec na uwagę zasługują wysiłki, które podejmowała I. Szczepankowska, aby upowszechniać wiedzę naukową. W różnych momentach kariery zawodowej realizowała wiele inicjatyw popularyzatorskich. Znalazły się wśród nich obozy gwaroznawcze dla młodzieży, wykłady otwarte czy praca w gronie jurorów w konkursach polonistycznych (np. w konkursie krasomówczym oraz w konkursie o Nagrodę im. Czesława Zgorzelskiego).

4. Ogólna ocena dorobku Kandydatki

Ocena osiągnięć naukowych oraz dydaktyczno-organizacyjnych I. Szczepankowskiej wypada ze wszech miar pozytywnie. Jest to dorobek bogaty, różnorodny i wartościowy. Decyduje o tym kilka czynników.

Na wstępie podkreślić trzeba systematyczność pracy I. Szczepankowskiej. Najlepiej dokumentuje to stale powiększająca się lista jej publikacji. Badaczka drukuje regularnie oraz

stosunkowo dużo. Co ważne, jej aktywność wydawnicza po osiągnięciu samodzielności naukowej wzrosła. I. Szczepankowskiej zredagowała 6 książek, 63 artykuły oraz 11 recenzji. Wśród periodyków, w których ogłaszała swoje teksty, zwracają uwagę tytuły o zasięgu ogólnopolskim (między innymi „Poradnik Językowy”, „Stylistyka”, „Studia z Filologii Polskiej i Słowiańskiej”, „Prace Filologiczne”).

Omawiany dorobek nie jest monotematyczny. Obejmuje kilka wyrazistych obszarów. I ponownie dodajmy, że widoczny rozwój zainteresowań Badaczki nastąpił po uzyskaniu przez nią habilitacji. Obiektem oglądu I. Szczepankowskiej były lub są problemy z zakresu dialektologii, historii języka, stylistyki językoznawczej, pragmatyki i semantyki. Analizuje ona przy tym zarówno teksty użytkowe, jak i artystyczne. Szczególnie wytrwale zgłębia tajniki język obsługującego sferą życia prawnego. Należy do grona najwybitniejszych specjalistów, którzy współcześnie badają tę odmianę polszczyzny. Cenne są choćby prace Badaczki dotyczące przeszłości języka administracyjno-prawnego. Z całą pewnością zostaną one wykorzystane w czasie redagowania syntezy przedstawiającej rozwój historyczny podstawowych odmian funkcjonalnych polszczyzny. Na razie brak takiego dzieła. Jego stworzenie uważam wszelako za postulat bardzo pilny.

Książki i artykuły dr hab. I. Szczepankowskiej to prace solidnie udokumentowane oraz wewnątrznie uporządkowane. Nigdy nie traci ona z pola widzenia badanych tekstów. Umiejętnie gromadzi materiał językowy, który następnie poddaje wnikliwej analizie. Pozwala to Autorce formułować szczegółowe i konkretne wnioski. Na tle współczesnych, często wyraźnie przeteoretyzowanych prac lingwistycznych, postawa taka musi zostać dostrzeżona i doceniona. Wartość omawianego dorobku podnosi dodatkowo fakt, że współtworzące go publikacje napisane są poprawnym i komunikatywnym językiem.

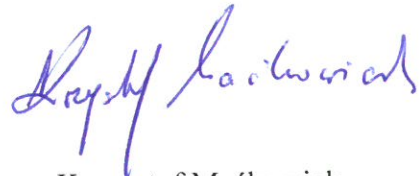
O niezaprzeczalnych walorach pisarstwa naukowego I. Szczepankowskiej decyduje jeszcze jedna kwestia. Badaczka dysponuje mianowicie dużą świadomością metodologiczną. Systematycznie zresztą stara się ją rozbudowywać. Świadczą o tym odrębne teksty Autorki poświęcone zagadnieniom teoretycznym. Ich liczba po 2005 roku wyraźnie wzrosła. W efekcie najnowsze prace I. Szczepankowskiej cechują się dużą swobodą warsztatową. Umiejętnie korzysta Kandydatka z myśli kognitywnej, ale nie waha się sięgnąć również po metody strukturalistyczne.

5. Konkluzja

Obowiązująca *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym...* stwierdza, że tytuł profesora może być nadany osobie, która legitymuje się osiągnięciami naukowymi znacznie

przekraczającymi wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym oraz istotnym doświadczeniem dydaktyczno-organizacyjnym. I. Szczepankowska spełnia te wymogi. Jak wynika z informacji przywołanych w rozdziałach wcześniejszych (punkty 1-4), jest badaczem o pokaźnym dorobku naukowym oraz twórczym nauczycielem akademickim.

Dotychczasową pracę dr hab. I. Szczepankowskiej oceniam bardzo wysoko i w pełni popieram wniosek o nadanie jej tytułu naukowego profesora.

Krzysztof Maćkowiak

Zielona Góra – Gostyń, 21 VII 2017 r.